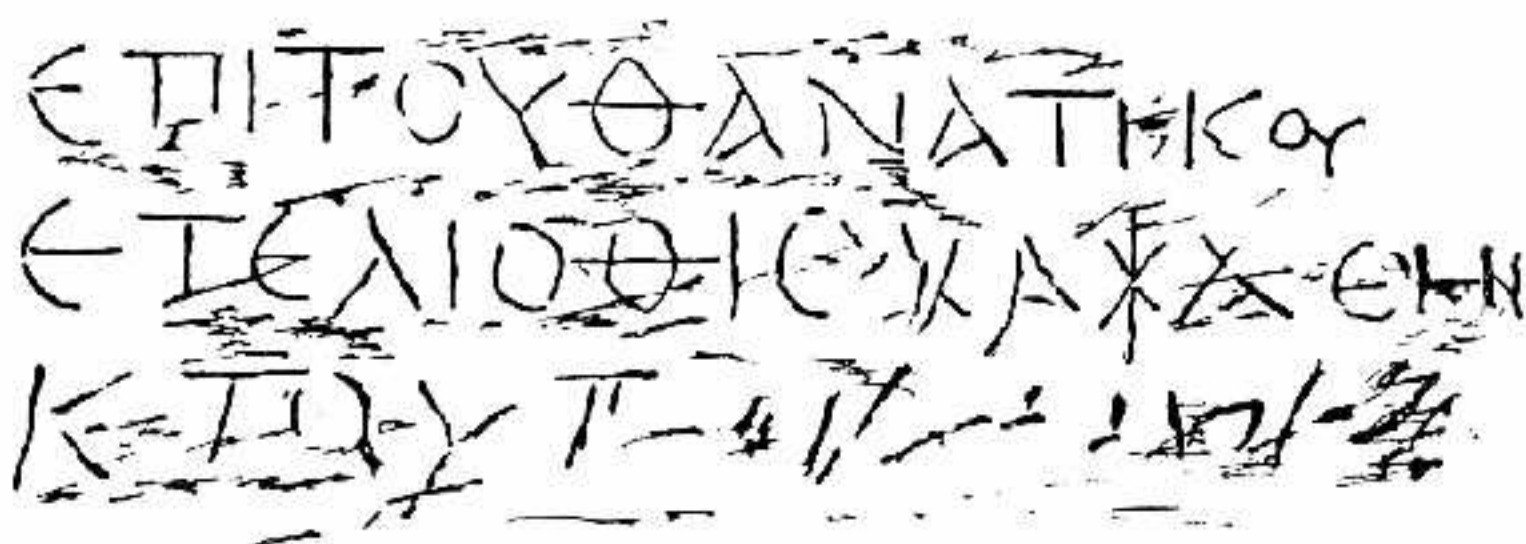

τῆς μέσης εἰσόδου στύλου εἰς ὕψος 0,86 ἐν τινι τῶν πρὸς βορρᾶν ἐστραμμένων ραβδώσεων· κατέχει ἐπιφάνειαν μήκους 0,21, ὕψους 0,9 περίπου.

Ἀναγινώσκομεν δὲ τὸ χάραγμα οὕτω·

Ἐπὶ τοῦ θανατικοῦ

ἐτελιόθι ὁ α΄ ψάλτης Αθην[ῶν] (·)

(ὁ δεῖνα) . . . . .

Τοῦ δευτέρου στίχου μόνον ἡ πρώτη λέξις ἀναγινώσκεται σαφῶς, τὸ λοιπὸν εἶναι οὕτως ἐρθηρμένον, ὥστε μετὰ πολλῆς δυσχερείας καὶ μᾶλλον κατὰ τὸ ἐνὸν δύναται νὰ συμπληρωθῇ· ἡ λέξις ψάλτης εὑρηται ἐν μονογραφῇματι ἀποτελουμένῳ ἐκ τῶν γραμμάτων Ψ, Λ καὶ Τ, ἐξ αὐτοῦ δὲ ἀπαντῶντος καὶ ἐν ἑτέροις τῶν Προπυλαίων χαράγμασιν ὠδηγήθημεν εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὅλου στίχου, καίτοι ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ συμπλήρωσις αὕτη δὲν εἶναι ἐντελῶς βεβαία.

Ἐλέγετο δὲ πρωτοψάλτης Ἀθηναίων ὁ πρωτοψάλτης τοῦ μεγάλου ναοῦ τῆς Ἀθηνιωτίσσης, ὡς καὶ ἐν ἑτέροις χαράγμασι τῶν Προπυλαίων· ἐν ἄλλοις καλοῦνται οὗτοι πρωτοψάλται· τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας Ἀθηναίων. Τὰ πλεῖστα τῶν χαράγματων τὰ μνημονεύοντα τοιούτους λειτουργοὺς τοῦ μεγάλου ναοῦ εὑρήνται ἐν τοῖς Προπυλαίοις.

Τὰ σωζόμενα τοῦ τρίτου στίχου γράμματα δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀναγνωσθῶσιν. Ἐν τούτοις νομίζομεν ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἀδόκιμος ἡ ὑπόψια μὴ τυχόν ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ ὑπῆρχε χρονολογία· διότι ὁ ἐγχαράξας διὰ τῆς φράσεως «ἐπὶ τοῦ θανατικοῦ» δηλαδὴ σαφῶς τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ μνημονευομένου προσώπου, ὡς καὶ ἐν τῷ πρώτῳ χαράγματι, ἐν ᾧ ἀσφαλῶς βλέπομεν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἕτερος χρονικὸς προσδιορισμός. Τοῦτο εἶναι φυσικόν, ἄλλως τε δὲ εἶναι γνωστὸν ὅτι μέχρι τοῦ νῦν ἐν